Ao. 1858. Dingsdag

No 59. 18 Mei.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

PUBLICATIE

van den 15 Mei 1858,

waarbij artikel 125 van het Reglement voor de Schutterij te Paramaribo (*Publicatie dd.* 31 *December* 1835 *G. B. No.* 14) *wordt ingetrokken en vervangen door eene andere bepaling.*

IN NAAM DES KONINGS!

DE GENERAAL MAJOOR, ADJUDANT VAN DEN KONING IN BUITENGEWONE DIENST, GOUVERNEUR DER KOLONIE *SURINAME.*

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten;

In overweging hebbende genomen dat het, in afwachting van eene geheele herziening van de tegenwoordige verordeningen omtrent de Schutterij te *Paramaribo*, in het belang der dienst, nuttig is voorgekomen, artikel 125 van de Publicatie dd. 31 December 1835 G. B. No. 14, in te trekken en te doen vervangen door eene andere bepaling;

Den Kolonialen Raad gehoord;

Heeft goedgevonden en verstaan:

Eenig artikel.

Artikel 125 van het *Reglement voor de Schutterij te Paramaribo*, (Publicatie dd. 31 December 1835 G. B. No. 14), in te trekken en te doen vervangen door de volgende bepaling:

Wanneer een lid der Schutterij zich met de disciplinaire straf hem door zijnen middellijken of onmiddellijken superieur opgelegd bezwaard mogt vinden, zal het hem vrijstaan zich tot het beleggen van den Schuttersraad tot den Gouverneur te wenden.

Het regt daartoe zal echter vervallen zijn, en de disciplinaire straf worden ten uitvoer gelegd, wanneer de belanghebbende niet binnen drie maal vier en twintig uren na de strafoplegging, zijn adres aan den Gouverneur tot belegging van den Schuttersraad, aan den kommandant der Schutterij ter inzending zal hebben bezorgd.

Het adres zal zijn *vrij van zegel en leges.*

En zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd en in het Gouvernementsblad geïnsereerd.

Paramaribo, den 15 *Mei* 1858.

C. P. SCHIMPF.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur,
De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gepubliceerd den 17 Mei 1858.
De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 14 *Mei* 1858.

Bij Koninklijk Besluit van den 30 Maart jl. No. 84, is de Heer W. E. Ruhmann erkend als Consul van *Mecklemburg Schwerin* voor *Suriname.*

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 14 *Mei* 1858.

Bij Gouvernements resolutie dd. heden No. 1, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, de Agent van Politie E. G. Tuik, uit 's lands dienst ontslagen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 14 *Mei* 1858.

Bij Gouvernements-resolutie, dd. 12 dezer maand No. 3, zijn, onder de nadere goedkeuring des Konings, benoemd:

tot 2e. Commies ter Gouvernements-Secretarie, de heer J. J. Ooijkaas Jr., thans Assistent ten burele van den Procureur Generaal;

tot Assitent ten burele van den Procureur Generaal de klerk J. Ballin; en tot klerk aldaar, de heer J. D. Fernandes.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 15 *Mei* 1858.

Op last van den Heer Gouverneur wordt Zijner Excellentie's opregte dank betuigd aan allen, die gister, ter gelegenheid van den brand op de ter dezer reede liggende Amerikaansche Bark *Monta*, door het verleenen van hulp, en het aanwenden van de onder hun bereik staande middelen, getracht hebben het vuur te blusschen. Mogten hunne pogingen al niet het gevolg hebben, het schip te redden, zoo mogt daardoor evenwel, onder 's Hemels Zegen, de verbreiding van het onheil op andere bodems, verhoed worden.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.

14 Mei. Van den slaaf *Lambertus*, geboren in 1842, zoon van *Nancy*, toebehoorende aan plantage *Sarah*, district *Coronie.*

14 Mei. Van het slavenkind *Matje*, geboren in 1850, dochter van *Jeanette*, toebehoorende aan plantage *Anna Catharina*, divisie *Matappica.*

» » Van de Slavin *Bettij*, geboren in 1800, dochter van *Samijtie*, en haren zoon *Cornelius*, geboren in 1821, toebehoorende aan J. F. Rule.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Tweede Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

POST-KANTOOR.

Op **Vrijdag** den 21sten dezer, zullen de per Z. M. Schoener *Adder*, via *Coronie* en *Nickerie* naar *Demerarij*, te verzenden Brievenpakketten, des voormiddags ten **11 URE** worden gesloten.

Paramaribo, den 17 *Mei* 1858.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,
E. C. WESENHAGEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien zal aan den minst inschrijvende aanbesteden:

De levering van **500** a **600** gallons **DRAM**, te bezorgen in puncheons of leggers in 's lands magazijnen achter het Fort *Zeelandia.*

De bus der inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarie, zal geligt worden op Donderdag den 20 dezer maand, des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 17 *Mei* 1858.

De Administrateur van Financien,
A. DE MAN.

Paramaribo, den 17 *Mei* 1858.

Op Zaturdag den 22n dezer, zullen door het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* worden gepronuntieerd, de Dictums gewezen in de boedels van:

Charles Lowe,
Pieter Nemelc en
Nicolaas Gerrit Vlier en nagelatene huisvrouw Elisabeth Heuland.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
(6293) J. ELLIS.

(6292) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 4 Junij 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

De **Centraal Fabriek** cum annexis, op de Plantaadje *Buitenrust.*

Paramaribo, den 17 *Mei* 1858.

SIMON ABENDANON Sz.

NIEUWSTIJDINGEN.

Nederlanden.

Het algemeen verslag van het verhandelde op de algemeene vergadering van het hoofdbestuur en de afgevaardigden der districtscommissiën van het fonds tot aanmoediging en ondersteuning van de gewapende dienst in de Nederlanden, is rondgezonden.

Uit dat verslag blijkt allezins op nieuw de nuttige werking van dat fonds in het jaar 1856, waarover de rekening loopt. De uitgaven bedragen:

Aan	780 verminkten en nageblevenen van gesneuvelden . .	f 28551.—
»	1098 infirmen . .	» 35729.—
»	aanzuivering van gratificatien over 1855. . .	» 139.—
»	gewone gift aan verminkten en weduwen van Waterloo .	» 1683.—
»	kosten van het invalidenhuis, na aftrek der ontvangsten .	» 4092.—
	Te zamen	f 70194.—

Aan onkosten der districts-commissiën	f 2933.—	
» » van 't hoofdbestuur	» 1959.—	
		» 4892.—

Er wordt opgegeven dat er eene nieuwe bezuiniging op de bureau-kosten heeft plaats gehad en vrijdom van briefport verkregen is.

Wij verheugen ons over die bezuiniging; maar moeten toch vragen, even als zulks al meermalen in het openbaar is gedaan: dat die kosten van districtscommissiën en hoofdbestuur nog steeds zoo veel kunnen bedragen? Het is toch niet te denken hoe die besturen zich voor hunne moeite zullen laten betalen en zich iets zullen toeëigenen van hetgeen door de natie voor ongelukkige strijders is en wordt opgebragt. Dit zou geheel strijdig zijn met den geest van onzen landaard, die zich zoo gaarne opoffering van tijd getroost, om aan behoeftigen nuttig te zijn. Men vergete toch niet dat iedere penning, die men onverpligt uitgeeft of verteert, aan hen wordt onthouden die zoo veel aanspraak hebben op onzen bijstand! Zou de onzekerheid waarin men voortdurend verkeert omtrent het gebruik eener nog steeds zeer aanzienlijke som van circa f 4900 niet nadeelig kunnen werken op giften en collecten en ware het daarom niet wenschelijk dat bij het volgend verslag dit gebruik bleek?

Van de Oost-Indische bezittingen in 1856 niets ingekomen, laat echter van de Commissie te Batavia eene rekening van den volgenden inhoud:

Ontvangst: saldo van vorige rekening . .		f 17288 05
Intressen over 1856	»	900.—
Vrijwillige bijdragen	»	123.—
		f 18311.05.
Uitgaaf: gratificatien . . . :	*f*	318.—
onkosten		5.27.
aan het hoofdbestuur overgemaakt om in 1857 te verantwoorden . .	»	2000.
saldo der rekening	»	15987.78.
		f 18311.05.

Waarom de Commissie te Batavia eene zoo groote som onder zich houdt, vermeldt het verslag niet Het schijnt regelmatiger en natuurlijker, dat al wat daar disponibel is, naar Amsterdam worde geremitteerd, ofschoon erkend moet worden dat de administratie kosten uiterst matig zijn.

Van Suriname is over 1855 *f* 777,12 aan bijdragen ontvangen, hetgeen gunstig afsteekt bij de *f* 123 door de commissie te Batavia deswegens in rekening vergoed.

Het hoofdbestuur eindigt zijn verslag met den wensch, dat de vaderlandsche liefdadigheid zich ten opzigte van het fonds niet zal verloochenen! Wij deelen ten volle dien wensch, maar voegen er dien bij, dat daartoe het hoofdbestuur opwekke door eene zuinige administratie en door het doen van behoorlijke mededeelingen, waaruit het genoegzaam blijkt, dat geen gulden boven het volstrekt noodige, aan onkosten van beheer wordt uitgegeven. (*N. R. Ct.*)

— Een bijzonder schrijven uit de Kaapstad van den 10den Januarij meldt 't volgende: »Eene halve eeuw is het geleden, dat onze kolonie voor goed Engelsch is geworden. Of zich de Engelschen getrouw aan de voorwaarden van het verdrag hebben gehouden, zal ik niet onderzoeken, maar enkel aanmerken, dat het hunne schuld niet is, wanneer wij niet niet geheel zijn verwilderd. Zelfs voor een genoegzaam aantal Engelsche scholen zorgden zij niet, zoodat een aantal mannen van rijpen leeftijd niets weten dan hetgeen zij van hunne ouders geleerd hebben. Eindelijk heeft de emigratie onzer kordate grens-boeren, — door de Engelschen spottenderwijs *trekboeren* genoemd — de oogen der inwoners van het oude vaderland tot ons getrokken. Sedert dien tijd is, wel een vijftigtal schoolonderwijzers tot ons overgekomen. Het is nog wel, bij lange na niet genoeg, om in de behoefte te voorzien, maar toch heeft het in de kolonie allerwege, bij vriend en vijand, de aandacht opgewekt. De Anglomanen zijn in de weer zoo veel zij maar kunnen, om ons te dwarsboomen. Dan willen zij, dat de onderwijzers op al de dorpen, niet alleen het Hollandsch maar ook het Engelsch onderwijzen zullen, dan weder zoeken zij het door te drijven, zoo als nog bij de vergadering van de laatste synode, dat in onze gereformeerde kerken, door de predikanten, die zich daartoe in staat achten, van tijd tot tijd in het Engelsch zal worden gepredikt. Intusschen zijn de helderzienden onder ons, zoo als nog onlangs openlijk is gezegd, van gevoelen: »dat godsdienst en nationaliteit ten naauwste verbonden zijn, en dat, naar mate deze kolonie meer met Engelsche denkbeelden behebt en minder met de Hollandsche taal bekend wordt ook de Nederduitsche kerk alhier zal achteruitgaan." — Daarom moeten wij voor onze nationaliteit, zoowel als voor onze godsdienst waken. Dit moet niet enkel geschieden, kan het wezen, door Hollandsche predikanten en Hollandsche onderwijzers, maar ook door Hollandsche emigratie. Wij verheugen ons daarom dat het met de jeugdige Hollanders in deze kolonie zoo goed gaat. Welke moeite men toch gedaan heeft van Clan-William en Graaff-Reynet, om den gouverneur er toe te brengen de emigratie uit Holland krachtdadig te ondersteunen, — zoo geschiedt daarvan niets. De gouverneur laat ons aan onze eigene krachten over. Daar nu, die zich zelf helpt, zeker is, goed geholpen te worden, is er door de bemoeijingen van de heeren Truter en Hoome, op nieuw om een groot aantal jongelieden uit Holland aanvraag gedaan. Het is te hopen, dat vele van de fortuin minj begunstigde ouders in Holland het ware belang van hunne kinderen zullen behartigen door hunne gereede toestemming te geven tot het vertrek hunner jongens en meisjes. Hier zullen zij tot gezonde, krachtige menschen zich ontwikkelen, en de meeste zullen zich in lateren leeftijd, in onafhankelijkheid en welvaart verheugen."

Frankrijk.

Een der dagbladen behelst het volgende omtrent de overledene mad. Rachel:

De kunstenares, welke Frankrijk lang betreuren en welker naam bij de vermelding van het nageslacht iets mytisch hebben zal, even als al le groote talenten der reproductie, die van hunnen roem gelijk van hunne kunst slechts eene klank achterlaten, was in elk opzigt door de natuur tot priesteres van het klassieke treurspel gewijd. Deze gaaf is eene groote, maar eene bloote natuurgaaf geweest. Gelijk er komieken zijn, die minder door hunne kunstinspiratie dan door hunne verschijning vaak zelfs door natuurlijke gebreken, op onze lachspieren werken, verwekte de enkele aanblik van Rachel op het tooneel, of zij in beweging of rustig was, een geheel tragisch gevoel. Zij raasde niet, zij schreeuwde hare wraakzucht, hare verwenschingen niet naar alle wereldstreken, haar toorn concentreerde zich met inwendig vuur en deed aan den in de verte rommelenden donder denken. Zij greep de toehoorders met onbegrijpelijk geweld aan en hare stem klonk in aller oor als onbekende muzijk. Zekere trekken in haar gelaat, geheel eigendommelijke overgangen in hare dictie (welke later misschien te vaak weder keerden) maakten hare voordragt bijzonder wegslepend. Bij deze voordragt wordt het allezins verklaarbaar, dat men een harer collega's, die dikwijls met haar speelde, kan nageven, dat hij, om de despotieke beheerscheres van het Fransche theatre te dwarsboomen somwijlen zijne magtige stem ontwikkelende, de tooneelspeelster tot een kampstrijd drong, die boven de krachten der vrouw ging. Hoorde men Rachel op eenigen afstand, waarop de woorden niet meer duidelijk verstaanbaar waren, dan was het alsof men het klaaggezag van eene Æolusharp hoorde, welker snaren bij een zachten westenwind trillen. Accenten van groote hartstogten bragt zij te weeg door vaak geheel plotselinge tegenstellingen, waarin zij eene meesteres was. Het echt vrouwelijke was aan haar wezen vreemd — zooals ook aan hare gestalte en aan hare trekken de vrouwelijke bekoorlijkheid ontbroken heeft. Deswege bleef zij ook bij hare menigvuldige pogingen in het moderne drama, waar de vrouw in haar gewoon voorkomen verschijnt, beneden hetgeen zij verrigt heeft om de half vergeten helden Corneille en Racine weder in de liefde en bewondering van hunne eeuw te herstellen. Zij was slechts in deze rollen geheel in haar element, en hare voordragt van de Phedra vervult de tijdgenooten nog bij herinnering met ontzetting. Dat was eene van hare volmaaktste uitvoeringen, en elke beweging, en elke toon de openbaring, eener groote kunstenares. Van oogenblikkelijke ingeving, gelijk zij van menig mimiek kunstenaar vermeld wordt, bemerkte men bij Rachel weinig — haar volkomen spel was steeds berekend en bewust, en zij improviseerde slechts met hare bewegingen. Deze waren onwillekeurig plastisch.

Rachel is niet in Maart 1820, maar den 28sten Februarij 1821 geboren. De arme tooneelspeelster is ondanks hare beminnenswaardigheid en ondanks hare groote geestvermogens, als persoonlijkheid weinig bemind geweest, en deswege ook dikwijls hard beoordeeld geworden. Men heeft haar meer voor hare omgeving, voor hare opvoeding, dan voor hare misstappen laten boeten. Bij het volk

was Rachel een populair verschijnsel, dit is haar daarvoor dankbaar geweest, dat zij in het jaar 1848 de Marseillaise, de geliefde hymne van het Fransche volk, in het aristocratische Theatre Français avond op avond gezongen heeft. Zij zelf verhaalt hoe zij op dien inval is gekomen, die aan geene staatkundige inspiratie is toe te schrijven. Zij zat eens op zekeren avond in het Fransche theatre, het was ledig; en de kas, gelijk de kassen van alle theatres van die dagen gevoelde den ernst van zijnen tijd. De inkomsten van hare theatres hebben onze kunstenares echter steeds ter harte gelegen, en zij was in 't geheel niet wel gestemd. Daar verlangen eenige toeschouwers in het tusschenbedrijf de Marseillaise, die het orchest bereidwillig ten beste geeft. Het publiek zong in koor mede, en dat was fraai, maar bragt geen geld op, zeide Rachel glimlagchend.

Te huis gekomen, vervolgt zij, zette ik mij aan de piano forte, en beproefde het revolutionaire lied van Rouget de Lisle na te zingen. Toen 's anderen daags mijne zuster Sara mij bezocht, zeide ik tot haar: »heden avond zal ik de Marseillaise in het Theatre Français zingen!" »»Zijt gij dwaas!" vroeg mijne zuster verschrikt. »Geenszins — geef mij dien staf daar en trek mij het laken van deze tafel af — nu stel u voor dat ik het nationale vaandel in de hand houd, en hoor mij aan" Ik reciteerde het gezang, en mijne zuster viel mij om den hals, en riep. dat is heerlijk! Het publiek was later van dezelfde meening, en ik heb eene vrucht, doch mijn theatre vele goede inkomsten te meer geteld, terwijl de andere theatres ledig zijn geweest. Doch deze voordragt ergerde vele mijner vrienden, onder anderen den hertog van Noailles, die van dien tijd af mij niet meer bezocht. Ik bezocht hem op zekeren dag, en hij overlaadde mij met verwijten. Hebt gij dan eenige dezer voorstellingen bijgewoond? vroeg ik hem. Volstrekt niet en ik zal mij daarvoor wel wachten! Nu dan, kom dan morgen eens bij mij, ik zal het verwenscht lied voorzingen, en gij zult zelf oordeelen, of het niet wonderschoon is. De hertog kwam en hij was verrukt, gelijk alle anderen. »Ik heb mij in dit gedicht ingedacht, gelijk in eene andere rol en enkel mijne kunst voor oogen gehad, en niet meer!"

Een roerende trek is het, dat Rachel — gelijk verhaald wordt — op den dag van haar vertrek naar Marseille, 's morgens tijdig haar rijtuig liet aanspannen en zich eerst bij het Gymnase-Théatre, daarna bij het Théatre Français liet voorbij brengen, om van de beide tooneelen, waarop zij de loopbaan harer kunst begonnen en besloten had, afscheid te nemen. Zij vermoedde, dat zij het tooneel van haren roem voor altijd vaarwel zeide.

Rusland.

De zaak van de lijfeigenschap verwekt steeds veel belangstelling. De Keizer, die de afschaffing daarvan verlangt, heeft tot dusver slechts maatregelen verordend, welke ten doel hebben om schikkingen daartoe tot stand te brengen. Te dien einde is eene hoofdcommissie werkzaam, terwijl het ministerie van binnenlandsche zaken zich daarmede tevens met ernst bemoeit. Negen gouvernementen hebben verklaard de zaak in overweging te zullen nemen; maar de overige schijnen er nog niet toe te kunnen besluiten, althans niet op de grondslagen door den minister van binnenlandsche zaken opgegeven. Men zal wel vooreerst van de zijde der regering niet ver gaan, maar blijken hare bemoeijingen op den duur vruchteloos te zijn, dan zal zij waarschijnlijk dringender maatregelen nemen. Bij de lijfeigenen vestigt zich middelerwijl de hoop op bevrijding, en hoe levendiger die wordt, des te grooter zal ook wel van hunne zijde de aandrang worden, zoodat de heeren eindelijk wel zullen moeten toegeven. Drie en twintig millioen lijfeigenen weten dat zij vrij moeten worden, ongeveer 70,000 landeigenaars zullen dit op den duur niet kunnen te keer gaan, en wanneer zij tot schikkingen komen, zullen zij zeker minder schade lijden, dan wanneer de bevrijding hun mogt afgedwongen worden.

Zwitserland.

In de tegenwoordige tijdsomstandigheden herinnert men zich hoe Zwitserland zich in den jare 1838 zeer sterk tegen de Fransche regering uitliet toen Lodewijk Philips door zijnen gezant, den hertog van Montebello, bij het bondgenootschap er op aandrong, dat prins Lodewijk Napoleon Zwitserland zou verlaten, vermits door diens verblijf aldaar, naar de meening van het Parijsche kabinet, de grenzen van Frankrijk zouden bedreigd worden. De tegenwoordige Keizer der Franschen verliet Zwitserland ten gevolge dezer geschillen, maar schreef vooraf den volgenden brief: »Aan Zijne Excellentie den heer landammann Anderwert, president van den kantonnalen raad van Thurgau. Mijnheer de landammann! Toen de nota van, den hertog v. Montebello bij den landdag inkwam, wilde ik mij naar den onbillijken eisch der Fransche regering niet schikken, omdat het mij voegde door mijne weigering te toonen, dat ik, zonder eenige verbindtenis te schenden, naar Zwitserland wedergekeerd was; dat ik regt had om er te leven, en dat ik er bescherming en bijstand vinden zoude. Zwitserland heeft in de laatste maand door zijne protesten en thans door de vergaderde commissie van den grooten raad getoond, dat het bereid was tot handhaving van zijne waardigheid en regten de grootste opofferingen te doen. Zwitserland heeft zijn pligt gedaan als eene onafhankelijke natie; ik zal de mijne doen, en de stem der eere getrouw blijven. Men kan mij vervolgen, maar nooit vernederen. Daar de Fransche regering verklaard heeft, dat, wanneer de landdag haren eisch mogt afslaan, er een brand zou ontstaan, waarvan Zwitserlond het slagtoffer zou kunnen worden, blijft mij slechts over een land te verlaten, waar mijne tegenwoordigheid tot zulke onregtvaardige pretentien aanleiding geeft, en het voorwendsel van groote onheilen zou worden. Ik verzoek u derhalve, mijnheer de landammann, het bondsbewind te kennen te geven, dat ik vertrekken zal zoodra ik de noodige pasvisa's ontvangen heb naar een land, waar ik eene veilige schuilplaats vinden zal. Terwijl ik vrijwillig scheide van het eenige land in Europa, waar ik bescherming en bijstand vond; terwijl ik de oorden verlaat, welke mij door zoo vele banden dierbaar zijn geworden, hoop ik het Zwitsersche volk te toonen, dat ik de achting en toegenegenheid waardig geweest ben, welke het mij bewezen heeft. Ik zal nooit de edele houding der kantons vergeten, welke zich zoo moedig ten mijnen behoeve verklaard hebben, en tevens de herinnering aan de edelmoedige gastvrijheid, welke het kanton Thurgau mij verleende, zal diep in mijn hart gegrift blijven. Ik koester het vertrouwen, dat de scheiding niet voor altoos zal wezen, en er een dag komt, dat ik, zonder de belangen van twee bevriende natien te krenken, weder eene schuilplaats vinden zal, waar een twintigjarig verblijf en verkregen regten voor mij een tweede vaderland geschapen hadden. Geef, mijnheer de landammann, mijne dankbaarheid aan de raden te kennen, en geloof dat de herinnering van aan Zwitserland eenige onrust bespaard te hebben, alleen het leedwezen verminderen zal, waarmede ik het verlaat. Arenenberg, 22 Sept. 1838. Napoleon Lodewijk Bonaparte.

Aan een Milaneesch blad wordt uit het tusschen Crema en Brescia liggende dorp Orzinovi het volgend vreesselijk voorval gemeld: Een pachter, die eene aanzienlijke som goudstukken bij zich droeg, nam aldaar zijnen intrek in eene herberg, om er te overnachten. Hij was onvoorzigtig genoeg om den waard in vertrouwen mede te deelen dat hij veel geld bij zich had. Daardoor werd diens hebzucht zoozeer opgewekt, dat hij met met zijnen 20jarigen zoon het besluit nam, om den pachter des nachts te vermoorden en diens lijk in den aangrenzenden tuin te begraven. Het zonderlinge gedrag van den waard deed bij den pachter argwaan ontstaan, die zich om deze reden aangekleed te bed legde en wakker bleef. Een uur na middernacht trad de waard met een dolk gewapend het slaapvertrek van zijnen gast binnen, die hem echter voorkwam, zich van het wapen meester maakte en hem daarmede eenen doodelijken steek toebragt. Naauwelijk was dit geschied, toen uit den tuin een steentje tegen het venster geworpen werd, waarmede de zoon aan zijnen vader wilde te kennen geven dat hij gereed was om het lijk te begraven. De pachter wierp het in een beddelaken gewikkelde lijk van den waard uit het venster in den tuin, snelde toen, zonder tijd te verliezen, naar den naastbijzijnden gendarmeriepost en keerde met drie man terug op hetzelfde oogenblik, dat de zoon bezig was het lijk in den kuil te begraven. Op de vraag van den korporaal der gendarmerie wat hij uitvoerde, gaf hij stotterende ten antwoord, dat hij een dood paard begroef. »Zie beter wat gij doet," hernam de korporaal, terwijl hij het laken opligtte en hem de lantaarn voorhield. Als door den bliksem getroffen, riep de schuldige uit: Het is mijn vader! en hij bekende terstond alles.

Een vreemdeling met zorg gekleed en van beschaafde manieren, trad onlangs den winkel van een voornaam barbier te Brussel binnen, en verlangde dat men hem zou scheren. Daar het op dat oogenblik zeer druk was, zou de meesteres van het huis deze operatie aan den pas binnenkomende verrigten. Toen zij genoegzaam met haar werk gereed was, nam de vreemdeling die reeds eenige teekenen van ongeduld had gegeven, haar het mes uit de hand en na eenige opmerkingen gemaakt te hebben over de botheid er van, gaf hij er zich vreesselijke snede mede in den hals. Onmiddellijk stroomde het bloed uit de wonde, terwijl de patient bewusteloos achterover in zijn stool zonk. Op het gezigt van dit bloedbad, ontsnapte een kreet van afgrijzen aan al de omstanders: de een spoedde zich om een geneesheer, een ander om de policie te halen, terwijl de vrouw van den barbier in onmagt viel. De gewonde scheen toen weder tot zich zelve te komen, krampachtig vatte hij een servet en trachtte daarmede het bloed te stelpen; daarop sprong hij eensklaps op, en na aan de verbaasde toeschouwers zijn hals te hebben vertoond, waaraan niet de minste verwonding te bespeuren was, zette hij zijn hoed op en verliet onder het zingen van een airtje den winkel. De held van deze bloedige aardigheid was niemand anders als de vermaarde goochelaar Hermann, en de *zelfmoord* een dier toeren welke hij van tijd tot tijd voor eigen liefhebberij uitvoert.

Publicke Veilingen.

Bij het Departement der Onbeheerde Boedels. Door den Vendumeester J. C. GOMPERTS.

Maandag, den 17 Mei 1858.

Het Huis en Erf op den hoek van de Heeren en Noorderkerk straten, aankomende den boedel J. S. Burne.— *f* 4,500.— W. P. Austin.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Kakao. Den 17 dezer, van Plant. de Herstelling, 12 balen a 22,45 cent.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 15 dezer, de Eng. schoener *Satelitte*, kapt. Marshal, van Demerary.

Idem, het schip *Triton*, kapt. Duinker.

Idem, het schip *Compagnie*, kapt. Kuijper. Passagier: de Heer J. J. van Asperen.— Beiden van Amsterdam.

UITGEKLAARD.

Den 15 dezer, het schip *Diana*, kapt. Hoffker, naar Amsterdam, lading: 325 vaten Suiker 512,102 pond, 3 vaten en 1 baal heele Koffij 936 pond en 35 balen schoone Katoen 10,400 pond.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal. Sluit *HEDEN*.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel. Sluit *MORGEN*.

ADVERTENTIEN.

De OPPERRABIJN noodigt bij deze uit, alle mannelijke Lidmaten der beide Israëlitische Gemeenten alhier, tot het bijwonen eener *VERGADERING* op ZONDAG 23 dezer, des voormiddags ten 9 ure, binnen het Kerkgebouw der *Ned. Port. Israël. Gemeente.*

OPENBARE VRIJWILLIGE VERKOOPING.

De reeds vroeger geannonceerde doch alstoen uitgestelde veiling ten overstaan van de te *Rotterdam* residerende Notarissen SCHADEE, KLEIJ BURGER van:

No. 1. De plantage genaamd **de Maasstroom**, gelegen in de kolonie van *Suriname*, aan de rivier *Commewijne*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de plantaadjen *Berlijn* en *Johannisburg*, met de GEBOUWEN, SLAVENMAGT en al hetgeen tot dezelve is behoorende.

No. 2. De *helft* in de plantage genaamd **Nieuw Timotibo**, mede gelegen in de Kolonie van *Suriname*, aan de rivier *Rio Perica*, ter regter en linkerhand in het opvaren tusschen de plantaadjes *Capoerica* en *Scribo*, met de zich daarop bevindende SLAVENMAGT en wat daartoe verder behoort,

Zal alsnu bepaaldelijk op **Woensdag** den 23 Junij 1858, des namiddags ten 5 ure, in het locaal voor publicke verkoopingen aan de *Geldersche kade* te *Rotterdam* plaats hebben.

Zijnde inmiddels nadere informatien te bekomen bij de ondergeteekenden alhier en bij den Heer Mr. A. BAKKER, Advocaat, en ten kantore van de voornoemde Notarissen aan de *Geldersche kade* te *Rotterdam*, alwaar de veilconditien en verdere bescheiden tot aan den dag der veiling ter lezing liggen.

Paramaribo, den 3 Mei 1858.

B. C. VAN DEN ENDE qq.

(5969) D. M. UHLENKAMP qq.

RIVIER STOOMVAART DIENST.

Wegens vereischte reparatie vervallen de geannonceerde reizen van de **ELIZA**, tot den 19den dezer.

Paramaribo, den 14 Mei 1858.

H. LYON & Co.

[ ] Ontvangen per *Triton*, kapt. DUINKER:

Zwarte Thee in trommels en in pakjes (*nieuwe kwaliteit*), Engelsch wit GARENDRIL van 80 c. à *f* 1,20 per el;

nog steeds voorzien van:

BROODSUIKER, pakjes Brandons comp. WASKAARSEN, eene kleine kwantiteit *echte* Waskaarsen, *Patentolie* in amen en in pullen, Lijnen Machineolie, Russische TALK, Machine Pakking, Potlooden-Smeltkroesen, Lood- en Zinkwit, **Breeuwwerk**,

Engelsche { *Garen Linnen* heele piès van *f* 28.— á *f* 50.— en halve piès » 14.— à » 25.— Strijkijzers, grove Hagels en Loopers, *Brandstaven*, smal- en breed Bandijzer, Platen ijzer van 1 tot 3 streep dik, 3 | *kante* Zaagvijlen *een snée*, Schaafijzers en Handbijltjes.

Curaçaosch DRIL, Zeildoek, Koffijzakken, katoen Zakkendoeken- Visschers- Bind- en Zeilgaren, timmer- en boschslaglijnen, mandjes Negerpijpen à 2 gross., *extra kwaliteit drooge white pine Planken*, vaten Kalk, Cement en Harpuis, *Koolteer* in vaten en pullen

alsmede:

eene partij *HALVE LEGGERS* van Caijaten hout.

M. D. HUIDEKOPER.

L. G. MALMBERG

heeft ontvangen en presenteert te koop:

BOTER, Zm. en Leidsche *KAZEN*, gebeukte Lengvisch, Worst en Saucijsen in vaatjes, ROODEWIJN en VALKER *BIER* in oxhoofden, Seltserwater in *halve* kruiken, *roode* en *groede* kelders **Jenever**, Patent en Lijn OLIE in *Pullen*, *blanke* LEVERTRAAN, *WASKAARSEN*, **SIGAREN** in soorten, *ROOKTABAK*, **Verlakt Leder** etc. etc. [ ]

( ) Aangebragt per het Schip *Triton* Kapt. A. P. DUINKER, en voor Kontant te bekomen bij

F. F. J. BOTHE:

Extra Boter, Zoetemelksche en Komeins Kaas, ronde roodkorst Edammer dito, halve muds manden Aardappelen en Uijen, Bolpens, Laberdaan en Ansjovis in potten, vaatjes pekel Saucijsjes en Worst, gerookte Worst in reuzel, Schorseneelen, Vermicelli, Juffers-Amandelen, geele Was bij 't pond, *fijne* Zoete-, Patent- en **Maarolie**, grootkop lange en korte Pijpen in mandjes, *best* 2 en 3 draads Visschersgaren, Vinaigre à l'Estragon, witte en gekleurde Nachtspiegels, **Sigaren**, zwart, gewast, verlakt, wit- en *ZOOLLEDER*, stoffen en gewast lederen hooge SCHOENEN, groote **Broodsuikers** van **15** ℔.

( ) Ontvangen per de laatst gearriveerde Schepen en te bekomen bij

J. VOET:

Boter, Z. M. Leidsche en Zwitsersche KAAS, eene geassorteerde partij **Manufacturen;** waaronder: wit, blaauw en gestreept *Osnaburgs Linnen*, Pool- en Vriesbont, *Paramatta* en *Orleans*, wit en gekleurd Neteldoek, Calico, gemaakte **Mans Kleederen**, Piké, *zijden vesten* Stoffen, FLANEL, Stoelmat, Dimet, Satinet, *garen* en *katoen* DRIL, *grijs linnen* Dril, Hoeden en Petten, Kousen en Sokken, *glas* en *porselein Werk*.

BIJOUTERIEN voor *veel verminderde* prijzen om te **likwideren**, *KRAMERIJEN*, ROODE en MADEIRAWIJN, en veel meer **Goederen**.

Paramaribo, den 17 Mei 1858.

A. LEVI & Co.

hebben ontvangen per kapitein KUIPER: Versche **PROVISIEN** en DRANKEN, alle soorten Groenten met Stoom gedroogd; gesorteerd in blikjes met vleesch, Havana en andere **SIGAREN**, gemaakte Heeren Kleederen waaronder REGENJASSEN ook geschikt voor **Waakjassen**, ½ muds manden *AARDAPPELEN* en meer andere **Goederen**. [ ]

J. C. TELTING JGZ & Co.

hebben ontvangen per kapt. DUINKER: Oxhoofden dubb. princesse Bier, flesschen BOLPENS in Wijn Azijn, vaatjes Saucijsjes en Worst, diverse **Eetwaren** in blikjes, flesschen *Banket* en Suikergoed, ℔ pakjes gebeukte *Lengvisch*, Ruige VLOERMATTEN, Kinder Wiegen, **Bordeau wijn** per *dozijn*, *etc.* ( )

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**